

πιστολῆς ἐκείνης, δυνάμενον νὰ ἐφαρμοσθῆ καὶ εἰς ἄλλην ἐποχὴν:—«Ἡ ἀδικία εἶνε πάντοτε ἀδικία, οὐδεὶς δὲ οὐδέποτε δύναται νὰ δικαιολογηθῆ διὰ τῆς προφάσεως ὅτι ἀλλόθρησκον ἠδίκησεν. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπε διὰ τοῦ Εὐαγγελίου: μὴ ἀδικήτε μῆτε κακοურγήτε. Οὐδεμίαν διάκρισιν ἐποίησεν, οὔτε ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς νὰ βλάβπτωσι τοὺς ἀσεβεῖς.»

Τὸ ὥραϊον καὶ σπάνιον αὐτὸ ἀνεξιθρησκίας παράγγελμα, ὑπὸ πνευματικοῦ ἄρχοντος λεγόμενον, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ἐκκλησία ἐτήρησεν ἐν ζοφερᾷ δυστυχίας ἐποχῇ τὴν συνείδησιν τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς κλήσεως.

ΑΛΠΘΕΙΑΙ

Πόσον ταχέως λησμονεῖται ὁ ἄνθρωπος εἶτε ἐντὸς πενιχρᾶς νεκρικῆς κάλπης, εἶτε ἐντὸς πυραμίδος! Τὸ ἀθάνατον ἡμῶν ἐργὸν λογίζεται ἄπὸν, ὅπως ὁ κωμωδὸς, ὅπταν διέρχεται τὰ προσκήνια, μὴ διακρινόμενος πλὴον ἐπὶ τῆς σκηνῆς μεταξὺ τῶν δρώντων ἔτι προσώπων.

Μόνον τοῦ λίκνου τ' ἄσματα, ἢ ἡ ἡχώ αὐτῶν τοῦλάχιστον, δύνανται ν' ἀποκοιμίσωσι τὴν ψυχὴν, ὅπταν αὕτη πολὺ ἐκλαυσεν.

Πάντων κορέννυται ὁ ἄνθρωπος, καὶ αὐτῆς τῆς ἀγνοτέρας εὐτυχίας. (J. P. Richter).

ΥΓΙΕΙΝΗ

Περὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ φωτός ἐπὶ τῆς υγείας τοῦ ἀνθρώπου.

Συνίξις καὶ τέλος· ἰδὲ σελ. 271.

Δ'

Τεχνητὸν φῶς εἶνε τὸ διὰ τῆς καύσεως φλογιστικῶν οὐσιῶν παραγόμενον ἐν καιρῷ νυκτὸς πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἑλλείποντος ἡλιακοῦ. Εὐχρῆς ἔργον θὰ ἦτο, ἂν ὁ ἄνθρωπος ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ ἐντελῶς τὴν χρῆσιν τοῦ τεχνητοῦ φωτός· διότι εἶνε ἀποδεδειγμένον, ὅτι τοῦτο, εἴτε ἰσχυρὸν εἶνε, εἴτε ἀμυδρὸν, παράγει μεζίονα βλάβην εἰς τὴν ὄρασιν ἀφ' ὅσων οἱ αὐτοὶ βαλμοὶ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός· ἐπειδὴ ἡμῶς εἶνε ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ τις τὴν χρῆσιν του ἐντελῶς, ἀνάγκη νὰ ἐκλέγῃ τὸ καταλληλότερον καὶ τὸ ἦττον ἐπιβλαβὲς καὶ νὰ ἐργάζεται δι' αὐτοῦ ὅσον οἶόν τε ὀλιγώτερον. Αἱ κυριώτεραι πρὸς παραγωγὴν τεχνητοῦ φωτός ὕλαι εἶνε τὸ στέαρ, τὸ σπέρμα τοῦ κήτους, ὁ κηρός, τὸ ἔλαιον καὶ τὸ ἀερίοφως (gas). Ἐκ τούτων τὸ στέαρ καὶ τὸ κακὸν ἔλαιον παράγουσι φλόγα ἄτακτον καὶ συνεχῶς ἀναθρόσκουσαν, διὸ καὶ ἀκατάλληλον τὸ καλὸν ἔλαιον δίδει φῶς γλυκὺ καὶ ἀκίνητον· τὸ δὲ σπέρμα τοῦ κήτους παρέχει φῶς ἀσθενές, καὶ διὰ τοῦτο ἀπαιτοῦνται δύο τοῦλάχιστον λαμπάδες ἐξ αὐτοῦ, καίουσαι συγχρόνως. Τοῦ κηροῦ τὸ φῶς εἶνε ὀμαλὸν, εὐάρεστον καὶ σταθερὸν· τὸ δὲ ἀερίοφως

εἶνε ζωηρὸν καὶ διαυγές, ἀλλὰ κουράζει τὴν ὄρασιν διὰ τε τὴν συνεχῆ διακίνησιν του, καὶ διότι παρέχει εἰς τὰ ἀντικείμενα λευκότητά τινα ἀσυνήθη. Ἐξ ὧλων λοιπὸν τῶν τεχνητῶν φώτων καταλληλότατα διὰ τὴν ἐσπερινὴν ἐργασίαν εἶνε τὰ παραγόμενα ἐκ καλοῦ καὶ καθαρισμένου ἐλαίου, ἐκ κηροῦ καὶ ἐκ σπερματοκίτους.

Ἐκ τῶν προειρημένων ἐξάγονται οἱ ἀκόλουθοι ὑγιεῖνοι κανόνες, τηρητέοι κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ φωτός, φυσικοῦ ἢ τεχνητοῦ:

1^{ον} Πρέπει τις ν' ἀποφεύγῃ ὅσον οἶόν τε τὴν παρατεταμένην ἢ συγῆν ἐνατένισιν ἰσχυροτάτου φωτός, ὡς τοῦ ἡλίου, τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός κτλ.

2^{ον} Οἱ ὡς ἐκ τῆς κατοικίας ἢ τοῦ ἐπαγγελλομένου τῶν ἀναγκαζόμενοι νὰ ἐκτίθενται εἰς τὴν ἐπίδρασιν ἀφρόνου φωτός δεόν νὰ φέρωσι κεχρωματισμένας διόπτρας (ὀμματουάλια) αἰρετάς· τοιαύτας δηλ. ὥστε νὰ μὴ μένωσιν ἀενάως προστηρημένοι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ νὰ τίθενται καθ' ἂς στιγμὰς ὑπάρχει ἀνάγκη, καὶ νὰ ἐξάγονται ἐν τῇ σκιά καὶ ἅμα τῆς ἀνάγκης παρερχομένης· τοῦτο δὲ, διότι αἱ ὕλοι ἔχουν τὴν ιδιότητα τοῦ νὰ συγκεντρῶνωσιν τὴν θερμότητα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ νὰ τὴν ἐμποδίζωσι τοῦ νὰ διασκεδασθῇ· ἐκ τῆς συγκεντρώσεως δὲ ταύτης δύναται εὐκόλως νὰ ἐπέλθῃ ὀφθαλμία ἰσχυρά.

3^{ον} Πρέπει τις ν' ἀποφεύγῃ ὅσον δύναται τὴν ἐργασίαν διὰ τοῦ ἀμυδροῦ φωτός.

4^{ον} Οἱ εἰς συνεχεῖς ἀντιλήψεις ἀντιθέσεων τῶν χρωμάτων ὑποκείμενοι, ὡς ζωγράφοι καὶ γραφεῖς, πρέπει νὰ προτιμῶσι μὲν τὴν ἐργασίαν διὰ τοῦ ἡλιακοῦ, ν' ἀποφεύγωσι δὲ ταύτην διὰ τοῦ τεχνητοῦ, καὶ κάμνωσιν ἡμερῶν τιῶν διακοπὰς μετὰ πᾶσαν σύντονον καὶ μακρὰν ἐργασίαν.

Οἱ ὑποχρωσμένοι νὰ ἐργάζωνται διὰ τεχνητοῦ φωτός πρέπει:

α'—Νὰ παράγωσιν αὐτὸ οὔτε ἄπλετον, οὔτε ἀμυδρὸν, ἀλλ' ἱκανῶς ἐπαρκοῦν, ἤμερον δὲ, ὁμοιόμορφον, γλυκὺ καὶ εὐάρεστον· β'—Νὰ προτιμῶσι τὸ διὰ κεκαθαρμένου ἐλαίου παραγόμενον, κατὰ δεῦτερον δὲ λόγον τὸ ἐκ κηροῦ καὶ σπερματοκίτους, τὰ δὲ λοιπὰ ν' ἀποφεύγωσι· γ'—Νὰ περιφρασσοῦσι τὴν φλόγα δι' ὑελίνου κυλίνδρου, φέροντος ἔξωθεν σκιάδα ἀδιαφανῆ, ὥστε τὸ φῶς νὰ πίπτῃ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἐργασίας χωρὶς νὰ προσβάλλῃ κατ' εὐθεῖαν τοὺς ὀφθαλμούς· δ'—Ἐπειδὴ παρετηρήθη, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ κουράζονται ὀλιγώτερον ὅταν τὸ φῶς ἦνε μεγαλύτερον μὲν ἀλλὰ μακρὰν τοῦ ἐργοῦ τειθειμένον, ἢ ὅσον ὅταν ἦνε μικρότερον καὶ πλησιέστερον, διὰ τοῦτο εἶνε προτιμώτερον νὰ ἐργάζεται τις ὑπὸ λυχνίαν, ἔχουσαν μέγα φῶς καὶ οὔταν ἀνηρημένην ἀνωθεν τῆς τραπέζης ἢ καὶ ὀλίγον τι ὀπισθέν του.